

DÁVAJTE SI POZOR NA TO, ČO SI ŽELÁTE

SKRYTÉ DARY

YOLI

CAROLINE O'DONOGHUE

CAROLINE O'DONOGHUE

SKRYTÉ DARY

Preložila Lucia Lukáčová

YOLI

Caroline O'Donoghue

Skryté dary
Preložila Lucia Lukáčová

YOLI

Caroline O'Donoghue
ALL OUR HIDDEN GIFTS

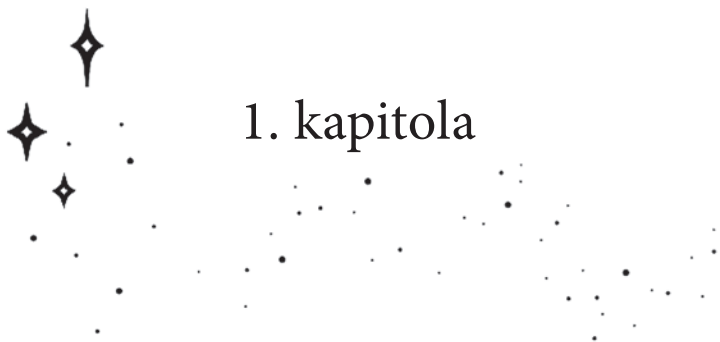
Copyright © 2021 Caroline O'Donoghue
Published by arrangement with Walker Books Limited, London SE11 5HJ.
All rights reserved. No part of this book may be reproduced, transmitted,
broadcast or stored in an information retrieval system in any form
or by any means, graphic, electronic or mechanical, including photocopying,
taping and recording, without prior written permission from the publisher.

Translation © 2021 by Lucia Lukáčová
Cover © 2021 Lisa Sterle
Interior illustrations © 2021 Stefanie Caponi
Jacket design by Maria T. Middleton
Reproduced by permission of Walker Books Ltd, London SE11 5HJ
www.walker.co.uk
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu All Our Hidden Gifts
(first US edition, Walker Books US a division of Candlewick Press,
Somerville, Massachusetts, 2021) preložila Lucia Lukáčová.
Redigovala Darina Kližanová.
Korigovala Klaudia Podolcová.
Obálku podľa originálu upravil Augustín Putera.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava roku 2021
ako svoju 1 836. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán Michal Harvánek.

ISBN 978-80-551-7959-9

*Mojej rodine za to, aká je zaujímavá.
A Harrymu Harrisovi za to,
že prvý prebudil Správkyňu.*

1. kapitola

PRÍBEH O TOM, AKO SOM SKONČILA S TAROTOVÝM PORADENSTVOM v Žalári, možno vyrozprávať v štyroch trestoch po škole, troch napomenutiach zaslaných domov, dvoch zlých vysvedčeniach a jednom štvrtkovom popoludní, ktoré vyvrcholilo tým, že som sa vymkla v skrini.

Poviem vám krátku verziu.

Slečna Harrisová ma za trest nechala po vyučovaní, lebo som po pánu Bernardovi hodila topánku. Vykoledoval si to, lebo o mne povedal, že som hlúpa, keď neviem talianske slovesá. Odsekla som, že taliančina je aj tak nezmyselný jazyk a radšej by sme sa mali učiť španielčinu, lebo ňou hovorí väčšina sveta. Pán Bernard ešte utrúsil, že som pochabá, ak si verím, že španielčinu zvládnem rýchlejšie než taliančinu, a otočil sa k tabuli.

Vtedy som po ňom hodila topánku.

Netrafila ho. To by som rada zdôraznila. Narazila do tabule vedľa neho, ale na rozdiel odo mňa je to všetkým ukradnuté. Keby som mala najlepšiu kamarátku alebo aspoň nejakého blízkeho človeka, kto by mi to dosvedčil. Nieкого, kto by im povedal, že som to nemyslela vážne a nikdy by som vedome neublížila nijakému učiteľovi. Nieкого, kto by im vysvetlil, ako to so mnou je: občas

totiž prepadám zúfalstvu či zúrivosti a nedokážem ich ani predvídať, ani ovládať.

Ale taká kamoška nie je, a keby aj bola, asi by som si ju nezaslúžila.

Trest mi začína plynúť v utorok ráno. So slečnou Harrisovou sa stretneme v riaditeľni, odkiaľ ma odvedie do suterénu.

Za štyri roky, čo som na Bernadetke, dvakrát zamrzlo a vyrazilo odpadové potrubie, o každoročnom vytopení ani nehovorím. A tak dve nevelké učebne tu dolu pokrýva žiarivo zelená pleseň a od všadiaľ cítiť vlhkú stuchlinu. Učiteľia sa usilujú, aby tu bolo čo najmenej hodín, aj preto sa triedy prirodzene využívajú na tresty, skúšky a kopia sa v nich haraburdy, ktoré sa nikto neobťažuje vyhodiť.

Svätým grálom spomedzi nich je dlhá hlboká skriňa prezývaná Žalár. Kto ju zbadá, hneď si vybaví mučiareň slečny Trunchbullovej z *Matildy*.

Slečna Harrisová naň teatrálne ukáže. „Voilà!“

„Mám vypratať Žalár?“ neverím vlastným ušiam. „To je neľudské.“

„Neľudskejšie, ako hádzať po ľuďoch topánky, Maeve? Daj si záležať a vytrieď komunálny aj recyklovateľný odpad.“

„Netrafila som ho,“ bránim sa. „Nemôžete po mne chcieť, aby som to tu vypratala. A navyše sama. Slečna, čo ak tam nájdem zdochnutého potkana?“

Podá mi rolku čiernych odpadových vriec. „Tak ten patrí do komunálneho odpadu.“

Nechá ma tam. Samu. V strašidelnom suteréne.

Keby som aspoň tušila, odkiaľ začať. Vyťahujem haraburdie a nadávam na Bernadetku. Nie je ako ostatné školy. Dlhý čas bola veľkým viktoriánskym mestským

domom, až kým ju v šesťdesiatych rokoch minulého storočia nezdedila sestra Assumpta. Síce jej hovoríme sestra, ale v skutočnosti ňou nie je. Bola novickou ako Julie Andrewsová z muzikálu *Za zvukov hudby*. Opustila kláštor a založila školu pre „dievčatá s dobrými spôsobmi“. V časoch, keď sa také dievčatá v meste dali spočítať na prstoch dvoch rúk, to asi nebol zlý nápad. Ale už je nás zhruba štyristo a rozpadávajúci sa dom praská vo švíkoch. Triedy sú vyrobené z prefabrikátov, čo nechránia pred prievanom, alebo sa nachádzajú v prerobených starých podkrovných izbách. Ak sem chcete poslať dcéru študovať, treba sa poriadne plesnúť po vrecku. Mám čo robiť, aby som pred našimi veľmi nefrlala. Moji súrodenci sem koniec-koncov nemuseli chodiť. Keďže sú bystrí, vyštudovali zadarmo a bez pomoci.

Polrok na Bernadetke stojí približne dvetisíc eur a kamkoľvek tie peniaze idú, zdravie a bezpečnosť to nie sú. Do Žalára sa vôbec nedá vkročiť, vchod zatarasili stohy starých polámaných lavíc a stoličiek. S každým ďalším vyslobodeným kusom nábytku mi udrie do nosa nový závan hniloby a prachu. Nábytok vynášam do kúta triedy a vytváram z neho úhľadnú kopu. No len čo mi nohy stoličiek začnú zostávať v rukách, udierať ma do lýtok a púšťať mi očka na pančuchách, úhľadná kopa je minulosťou. Zhodím zo seba pulóver školskej uniformy a vrhám rárohy krížom cez triedu ako olympijský víťaz v hode oštepom. O chvíľu sa dostaví katarzný pocit.

Keď už je nábytok fuč, ohromí ma, aký je Žalár priestranný. Vždy som si myslela, že je to len veľká skriňa, ale kedysi dozaista slúžil ako komora. Pokojne by sa doň zmestili tri-štyri dievčatá. Dobré vedieť. V škole je totiž skrýš ako šafranu. Ale chcelo by to žiarovku. Dvere sú

príliš ťažké, musela som ich podprieť starou stoličkou, no aj tak pracujem prakticky potme.

Ibaže nábytok je len začiatok. Nasledujú hromady novín, časopisov a starých učebníc. Objavím testy z deväťdesiateho prvého roku, komiksy *Bunty* z osemdesiatych rokov a pár čísel akéhosi časopisu s názvom *Jackie*. Chvíľu v nich listujem. Čítam si problémy z poradne a čudné kreslené telenovely odohrávajúce sa v desiatich obrázkoch. Sú smiešne zastarané a majú aj titulok, napríklad „Millin veľký úlovok!“ alebo „Rande s osudom!“

Prečítam si Rande s osudom. Ukáže sa, že Osud je kôň.

Keď sa prepracujem dozadu, začne to byť naozaj zaujímavé. Pri stene ležia stohy kartónových škatúľ pokryté hrubou vrstvou kriedového prachu. Stiahnem dolu vrchnú škatuľu a otvorím ju. Objavím v nej tri walkmany Sony, škatuľku cigariet Superkings, poloprázdnu fľašu skazeného broskyňového chľastu a balíček hracích kariet.

Kontraband. Tak tu končili všetky skonfiškované veci.

Je tu aj jedna sponka do vlasov s malým strieborným anjelom. Pri cigaretách a alkohole pôsobí celkom nevinné a posvätné. Zapnem si ju, no čochvíľa sa dostaví obava zo vši, a tak ju radšej zahodím do smetí. Kazeta je len v jednom walkmane. Nasadím si slúchadlá a pustím ho. Neuveriteľné, ale ešte stále funguje! Kazeta sa krúti!
Husté!

V hlave mi duní hravá chytľavá basová linka. Damdam-dí-dam-dí-dam. Ženský hlas šepce detsky a sladko. Spieva o mužovi, ktorého pozná. Má zuby biele ako sneh. Je to trochu hlúpy text, veď akú inú farbu by mali mať?

Počúvam ďalej, walkman si zastoknem za sukňu. Väčšinu piesní nepoznám, ale majú v sebe trochu grungeový, extravagantný nádych. Doslova z nich sálajú nevkusné očné tienie. Nespomínam si, kedy naposledy som počú-

vala niečo, čo by som nepoznala. Chcem to vôbec vedieť? Tú nevedomosť si celkom užívam. Kazetu si púšťam do okola, spolu asi jedenásť skladieb. Spievajú ich buď veľmi vysoké mužské, alebo veľmi hlboké ženské hlasy. Otvorím walkman a obzerám si kazetu. Domáci mix. Zdobí ju len biely prúžok s nápisom JAR 1990.

Načiahnem sa za ďalšou ťažkou škatuľou. Vlhký kartón sa však naspodku pretrhne, škatuľa sa na mňa prekopfcne a celou silou ma udrie do tváre. Čosi pri tom vrazí do dverí, lebo stolička, čo ich podopierala, sa prevrhne a dvere Žalára sa zabuchnú. Pohltí ma smradľavá tma. Usilujem sa nahmatať kľučku, no zisťujem, že tam nijaká nie je. Možno to nakoniec ani nebude komora. Možno je to iba skriňa.

Hudba mi neprestajne vyhráva do uší. Už mi nepripadá taká zábavná a živá. Je strašidelná. Morrissey spieva o bráne cintorína. Kazeta sa zasekne, keď búcham na dvere. Na konci slova „cintorín“ čosi preskočí.

„Haló?“ kričím. „Haló, haló! Zabuchla som sa tu! Zabuchla som sa v Žalári!“

„... brána ciintoorínaa, brána ciintoorínaa, brána ciintoorínaa...“

Ešte pred chvíľou mi skriňa pripadala priestranná, no odrazu akoby som sa ocitla v zápalkovej škatuľke, čo sa každú chvíľu vznieti. Nikdy by som nepovedala, že sa ma klaustrofóbia bude týkať, ibaže steny sa ku mne čoraz viac približujú a ja intenzívne myslím na rednúci vzduch. Už je beztak ťažký a skazený, takže ma asi pochová zaživa.

Nijaké slzy. Nijaké slzy. Nijaké slzy.

Nerozplačem sa. Nikdy neplačem. Stane sa čosi oveľa horšie. Do hlavy sa mi nahrnie krv, a hoci som v úplnej tme, pred očami sa mi mihajú fialové škvrny. Asi odpad-

„Asi by si sa mala trochu upraviť na toaletách a ísť domov,“ poradí mi. Pochopím, že vyzerám príšerne. Som celá od prachu, pančuchy mám deravé, košeľu uniformy od pavučín. „Zvládneš to?“

„Hej,“ hlesnem už trochu podráždene.

„Uvidíme sa ráno. Vymyslíme, kam s tou kopou nábytku.“ Podíde k dverám. Tašku si zavesí na plece a ešte raz si ma premeria. Potom nakloní hlavu nabok a poznamená: „Hm, netušila som, že ťa baví tarot.“

Nemám poňatia, o čom hovorí. Potom pozriem dolu. V rukách zvieram balíček kariet.

2. kapitola

V AUTOBUSE CESTOU DOMOV SI KARTY PREZERÁM. ČO JE to za vzor? Na nič neprichádzam. Niektoré karty majú názvy, napríklad Slnko, Pustovník či Blázon, iné sú očíslované a tvoria série. No srdcia, trefy, piky ani kára to nie sú. Ich sériami sú palice – dlhé hnedé prúty, čo s udicami nemajú nič spoločné; poháre, čo pripomínajú kalichy na víno; meče, čo sú len mečmi; a pentagramy – malé hviezdičky na diskoch.

Karty zobrazujú prevažne ľudí, a to oslnivo červenými, zlatými a fialovými farbami. Všetky postavy sa hlboko sústreďujú na to, čo práve robia. Muž vyrezáva tanier. Ale on ho naozaj vyrezáva! Ešte nikdy som nevidela takého zaujatého borca. Na karte je napísané *Osmička diskov. Čo tak asi znamená? Dnes si z dreva vystružlíkáš tanier?*

Jasné, že tarotové karty nevidím prvý raz v živote. Občas sa objavia vo filmoch. Veštkyňa ich rozloží, povie niečo neurčité a vy ako divák ste presvedčený, že je to podvodníčka. Ale vzápätí vyriekne niečo konkrétne, čo vás prinúti vystrieť sa a zbystriť: „Čo si o tom myslí váš manžel Steve?“ A tak.

Letmo sa v nich prehŕňam. Všimam si, že majú veľmi podobné značenie ako bežné karty. Každá séria je ozna-

čená rovnako. Sú tam esá, dvojky, trojky, štvorky, päťky až desiatky. Nachádzam aj kráľovské rodiny: pážatá, rytierov, kráľovné, kráľov. Mojej bývalej najlepšej priateľke Lily by sa isto páčili. Jedna z našich prvých spoločných hier sa volala Statočná lady a poväčšine v nej išlo o to, že sme sa prehánali na vymyslených koňoch po ich záhrade za domom, stínali drakom hlavy a zachraňovali princov. Možno sa v predstavách stále hrá na Statočnú lady, ale už sa nebavíme.

Kým premýšľam o Lily, zaujme ma ďalšia karta. Je iná než ostatné, a keď sa jej dotknem, oťažie mi žalúdok. Na okamih vidím rozmazane, akoby som sa práve zobudila. Je na nej ženská tvár? Vytiahnem ju, že si ju obzriem, ale zozadu autobusu ku mne doľahne hluk a prinúti ma otočiť sa. Skupinka chalanov zo Svätého Antona. Prečo sú tak príšerne hluční? Niečo si podávajú a rehocú sa ako kone. Ale nie je to príjemný, radostný smiech. Je zákerný. Čosi zazriem. Zbadám, že aj oni majú karty.

Tak to je sila! V deň, keď nájdem karty, sa dajú na tarot aj chalani zo Svätého Antona?

Vtom zo sedadla vstane Rory O'Callaghan a vykročí uličkou, hoci jeho – aj moja – zastávka je ešte v nedohľadne. „Čau, Maeve,“ pristaví sa pri mne. „Môžem...?“

„Jasné,“ odpoviem. Dnešok je naozaj veľmi zvláštny. Práve som myslela na Lily a odrazu sa zjaví jej starší brat. S Rorym sa poznáme odmalička, ale nikdy sme sa ne-kamarátili. Vzdialený, pozoruhodný a len zriedkavo na očiach. Preletel mi detstvom ako kométa.

Sadne si. Postrehnem, že je celý červený a lesknú sa mu oči. Nevyzvedám, čo sa stalo. Rory je odjakživa tak trochu terčom. Pre svoje nápadné jemné črty a samotárske návyky je v škole typu Svätý Anton outsiderom. Kto v nej nehrá futbal alebo hurling, akoby ani nebol. Zrejme

mu nenahráva ani skutočnosť, že O'Callaghanovci sú jedni z mála protestantov v meste katolíkov. Nie sú pobožní, vlastne nikto z nich, ale ich vierovyznanie im dáva nádych jemnej britskosti. Akúsi slušnú, rezervovanú energiu, na ktorú si chalani s chuťou postriehnu.

„Rory!“ zreve ktorýsi. „No tak! Rory! Roriana! Roriana Grande! Vráť sa!“

Rory zažmurká veľkými orieškovými očami vskutku podobnými očiam Ariany Grande a prihovorí sa mi: „Tak ako to ide?“

„Fajn,“ odpoviem a miešam karty. Chladivý tvrdý papier je príjemný na dotyk. O to viac, ak patríte k ľuďom, ktorí nevedia, čo s rukami.

Rory zbledne, keď ich zbadá. „Doriti, aj ty ich máš.“

Zaskočene obrátim karty lícom hore a ukážem mu plejádu obrázkov. „Tarotové karty?“

Vtom k nám zozadu autobusu šprintuje ďalší chalan. „Čau, Roriana Grande, a videla už tvoja čaja tieto?“

Neviem, ako sa volá, ale pod nos mi strčí pár kariet. Vtom všetko pochopím. Je to fór. Nie sú to tarotové karty, ale obscénne hracie erotické karty z dovoleniek. Nahé dievčatá s veľkými prsami oblečené v tesných tančákoch, čo spoľahlivo zaručia mykózu. Tváre žien sú prelepené fotokópiou Roryho školskej fotky. Rory sa tvári, že pozerá von oknom. Dobré vie, že ak by im karty vytrhol alebo urobil hocičo iné, docielia svoje.

Stručne a jasne: najtrápnejšia chvíľa, aká sa kedy v autobuse do Kilbegu odohrala.

„Počkať,“ horlivo sa ozvem, akoby som kohosi skúšala z polročného projektu. Pozriem na chalana. „Nakopíroval si, vystrihol a nalepil Roryho fotku na päťdesiatdva hracích kariet?“

Zasmeje sa a nafúkane sa zaškľabí na svojich kamošov.

„Človeče, musíš ním byť úplne posadnutý,“ nahlas ho schladím. Chlapec na mňa zagáni a vráti sa k ostatným. S Rorym sedíme bez slova. Kútikom oka zazriem, že má naružovo nalakované nechty. Nijaká nápadná krikľavá ružová, ale jemný odtieň baletných špičiek podobný farbe jeho pokožky, sotva badateľný na prvý pohľad.

Keď vystúpime na našej zastávke, takmer nečujne pozdraví „ahoj“ a vydá sa opačným smerom.

Zo zastávky je to k nám domov dobrých dvadsať minút chôdze, ale je to pekná trasa a v takéto dni sa na ňu vlastne teším. Vedie popri rieke Beg, mohutnom modrosivom toku po mojej ľavej ruke, a hradbách starého mesta napravo. Pred sto rokmi bol Kilbeg jeho centrom, lebo sa tu nachádzali lodenice. Obchodný prístav, jeden z najvýznamnejších v celom Írsku. Z tých čias sa tu zachovalo mnoho starých trhovísk a stĺpov na priväzovanie dobytky. Stojí tu dokonca aj napájacia fontána, kde ľudia uväzovali kone, no už desaťročia je bez vody. Na základnej škole som mala referát o vzburách, ktoré sa tu odohrali počas veľkého hladomoru, keď páni vyvážali obilie z krajiny, hoci ľudia nemali čo do úst. Dostala som zaň cenu. Prvú a asi aj poslednú v živote.

Zvonka pôsobí náš dom priestranne, čo však neplatí pri spomienke, ako sme v ňom kedysi bývali siedmi. Áno, siedmi. Mama, otec, najstaršia sestra Abbie, bratia Cillian a Patrick, sestra Joanne a nakoniec ja. Ľudia sa ma vždy pýtajú, aké to je vyrastať s toľkými súrodencami. Netušia, že medzi mnou a Abbie je pätnásťročný vekový rozdiel, trinásť rokov nás delí s Cillianom, desať s Patrickom a sedem s Jo. Takže zo súrodencov je skôr kopa rodičov.

„Ahoj,“ zakričí Jo z kuchyne. Pečie. V poslednom čase nerobí nič iné. Pred pár mesiacmi sa rozišla s priateľkou

a býva s nami, kým nedoštuduje vysokú. Nechcem, aby sa znovu dali dokopy, hoci mama to nevyklučuje. S našimi je totiž príšerná nuda.

„Čau, už si doma?“ odpoviem, pohodím ruksak v predsieni a idem do kuchyne. „Čo to bude?“

„Bože, priamo pod oknami knižnice sa konal nejaký šíalený náboženský protest, tak som prišla domov.“ Oblíže si prst od cesta. „Pistáciovo-mandľové pité.“

„Kriste. Proti čomu protestovali? A to musíš piecť len slané koláče?“

„Nie je slaný,“ ubezpečí ma a dnom fľaše od vína drví pistácie. Ustavične si zúfa, že v dome nie je poriadne vybavenie, ale pri piatich deťoch a zamestnaní na plný úväzok to mame ani nestihlo prekážať. „Je to pochúťka. A protestovali proti vernisáži Kate O’Brienovej. Daňový poplatník by vraj nemal platiť za umenie o teplošoch. Ako keby to tu prekypovalo dobrým umením.“

Pistácie naberie do dlaní a preloží do hrnčeka.

„Ako bolo po škole?“

„No... v pohode.“

„Ospravedlnila si sa pánu Bernardovi, ako som ti kázala?“

„Nie.“

„Maeve!“

„Veď som ho netrafil!“

„O to nejde. Tak by si sa aspoň mala ospravedlniť, že ustavične vyvádzaš a zámerne vyrušuješ na jeho hodínach.“

Nenávidím to. Vraj vyvádzam. Prečo sa ľudia vždy ponáhľajú a z vtipného človeka urobia rovno sociopata? Ak dievča toho veľa nenahovorí, povedia, že je tiché, má takú povahu. Ak je megaúspešné, povedia, že je ambiciózne. Ani náznak pochybností. Jo brala školu tak poctivo, že

v maturitnom ročníku zo stresu dostala psoriázu, a to o nej všetci svorne tvrdili, že je cieľavedomá.

„Nechápem,“ dodá a obsah hrnčeka vysype do svetlého cesta, „prečo ti nejdú jazyky. Veď sa vieš vyjadrovať. Len sa musíš naučiť naspamäť základné slovesá v hlavných časoch. Zvyšok je hračka.“

Len toľko? Len sa ich musím naučiť naspamäť?

Nedochádza jej, že sa to nedá?

Ale ostatní si s tým predsa poradia. Dievčatá, s ktorými sa kamarátim, dosiahli v poslednom teste osemnásť alebo devätnásť bodov z dvadsiatich, kým mne sa horoko-ťažko podarilo desať.

Než som nastúpila na Bernadetku, mama ma vzala na vyšetrenie, či nie som dyslektička. Zrejme v to všetci dúfali.

„Skrátka viem, že má nejaké skryté schopnosti,“ presviedčala mama odborníka aj seba. „Zo všetkých mojich detí začala prvá hovoriť. Ako jedenástmesačná. Celé vety.“

Chceli vysvetlenie môjho neúspechu. Najmä bratia, ktorí sú obaja vedátori. Každý deň prichádzali s novými teóriami, prečo tak veľmi zaostávam. „Uvažovali sme už, či nejde o problém so sluchom?“ nadhodil Cillian, keď prišiel na víkend domov. „Čo ak nepočuje, čo učiteľ hovorí?“

Paradox, ak uvážime, že to povedal len pre to, lebo som ho zo susednej izby počula.

Netrpím dyslexiou, nie som ani slepá, ani hluchá. Na nešťastie pre všetkých som len blbá ako tágo.

Obliznem si prst, pritlačím ho na pracovnú dosku a odrobinky pistácií si vložím do úst.

„Maeve, šibe ti? Prestaň. Nechcem mať v koláči tvoje pľuvance.“

„Prečo? Pre koho je?“

„Pre nikoho. Kriste, to nemôžem chcieť koláč bez pluvancov?“

„Je pre Sarru, však?“ podpichnem ju. „Máte sa stretnúť.“

„Sklapni,“ zasipí. Pistáciové odrobinky zhrnie do dlane a drevenou lyžicou ich vmieša do cesta.

„Uhádla som!“ víťazoslávne zvolám. „Ale nečakaj, že tvoj koláč ocení. Možno sa spočiatku bude tváriť, že ho zbožňuje, no aj tak ho raz vymení za milované brownies.“

Joanne prestane miešať a celá očervenie. Bože, pokračovala som to! O Sarrinej nevere sa u nás vie už dlho, takže je to poriadne otrepaná novina, ibaže občas zabúdam, že Joanne ju prežíva každý deň. Kým ja som sa s tým už vyrovnala, ona ani náhodou.

„No tak,“ ozvem sa. Ak sa mi ju podarí rozveseliť, potom sa na tom zasmejeme a spomienku na Sarru hodíme za seba ako soľ pre šťastie. „Brownies sú otrasné. Najpreceňovanejšie pečené koláče na svete. A navyše nechutné.“

Joanne mlčí a lyžicou prekladá cesto na plech.

„Len debil môže zbožňovať brownies,“ nevzdávam sa a sledujem, ako odnáša plech do rúry.

„Ježišikriste, Maeve, už dost!“

Nečakane sa rozkričí. Hnev ju natoľko opantá, že si na rúre spáli predlaktie. Zvriekne a podvedome sa zaň chytí. Plech s cestom pustí na zem. Schmatnem rolku utierok, aby som postierala žlté lepkavé frkance.

„Prestaň!“ zreve a odtlačí ma. „Strať sa. Zmizni, vypadni, nech ťa tu už nevidím! Choď do svojej izby.“

„Veď ti chcem pomôcť, ty koza,“ bránim sa a do očí sa mi tlačia slzy. *Bože, len nerev. Nerev.* Nie je nič potupnejšie, ako byť uplakanou benjamínkou. „A nebudeš mi